Otrdiena, 2020. gada 20. oktobris

P9_TA(2020)0274

Digitālo pakalpojumu tiesību akts un ar pamattiesību ievērošanu saistītās problēmas

Eiropas Parlamenta 2020. gada 20. oktobra rezolūcija par digitālo pakalpojumu tiesību aktu un ar pamattiesību ievērošanu saistītajām problēmām (2020/2022(INI))

(2021/C 404/03)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību (LES), it īpaši tā 2. pantu,

— ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD) un jo īpaši tā 16. un 114. pantu,

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, jo īpaši tās 6. pantu, 7. pantu, 8. pantu, 11. pantu, 13. pantu, 21. pantu, 22. pantu, 23. pantu, 24. pantu, 26. pantu, 38. pantu un 47. pantu,

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvu 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) ([1]),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 27. aprīļa Regulu (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula (VDAR)) ([2]),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīvu 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) ([3]),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2018. gada 14. novembra Direktīvu (ES) 2018/1808, ar ko, ņemot vērā mainīgos tirgus apstākļus, groza Direktīvu 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) ([4]),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2019/790 (2019. gada 17. aprīlis) par autortiesībām un blakustiesībām digitālajā vienotajā tirgū un ar ko groza Direktīvas 96/9/EK un 2001/29/EK (Autortiesību direktīva) ([5]),

— ņemot vērā Komisijas 2018. gada 1. marta Ieteikumu (ES) 2018/334 par pasākumiem efektīvai cīņai pret nelikumīgu saturu tiešsaistē ([6]),

— ņemot vērā Eiropola 2018. gada 18. septembra interneta organizētās noziedzības draudu novērtējumu (*IOCTA*),

— ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas attiecīgo judikatūru,

— ņemot vērā Reglamenta 54. pantu,

— ņemot vērā Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas un Kultūras un izglītības komitejas atzinumus,

— ņemot vērā Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas ziņojumu (A9-0172/2020),

---

([1]) OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.
([2]) OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.
([3]) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.
([4]) OV L 303, 28.11.2018., 69. lpp.
([5]) OV L 130, 17.5.2019., 92. lpp.
([6]) OV L 63, 6.3.2018., 50. lpp.

Otrdiena, 2020. gada 20. oktobris

A. tā kā pamattiesības, piemēram, privātās dzīves un personas datu aizsardzība, nediskriminācijas princips, kā arī vārda un informācijas brīvība, ir jāizvirza par pamatu sekmīgai un noturīgai ES politikai digitālo pakalpojumu jomā; tā kā šīs tiesības ir jāskata gan pēc likuma burta, gan to īstenošanas garā;

B. tā kā kopš Direktīvas par elektronisko tirdzniecību pieņemšanas pirms 20 gadiem ir krasi mainījušies digitālo pakalpojumu veidi un digitālo pakalpojumu sniedzēju loma;

C. tā kā lietotāju uzticēšanos var gūt tikai tādi digitālie pakalpojumi, kuros tiek ievērotas lietotāju pamattiesības, kas ne tikai ieviestu pakalpojumus, bet arī piedāvātu uzņēmumiem konkurences priekšrocības un stabilu uzņēmējdarbības modeli;

D. tā kā datu aizsardzības noteikumi, kas piemērojami visiem pakalpojumu sniedzējiem, kuri piedāvā digitālos pakalpojumus ES teritorijā, nesen tika atjaunināti un visā ES saskaņoti ar Vispārīgo datu aizsardzības regulu; tā kā uz privātuma noteikumiem attiecībā uz elektroniskajiem sakariem, kas ir digitālo pakalpojumu apakškopa, attiecas Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju un pašlaik notiek to pārskatīšana;

E. tā kā lietotāju radītais visu veidu satura un pakalpojumu, ko sniedz, izmantojot tiešsaistes platformas, tostarp mākoņpakalpojumus, apmērs ir pieaudzis ģeometriskā progresijā un nepieredzēti straujā tempā, ko veicina progresīvās tehnoloģijas; tā kā tas ietver nelikumīgu saturu, piemēram, attēlus, kas rāda bērnu seksuālas izmantošanas materiālu (*child sexual abuse material* (CSAM)) tiešsaistē, un tādu saturu, kas ir likumīgs, bet var kaitēt sabiedrībai un demokrātijai, piemēram, dezinformāciju par aizsardzības līdzekļiem pret Covid-19;

F. tā kā naida runa un dezinformācija tiešsaistē pēdējos gados ir kļuvusi arvien izplatītāka, jo indivīdi un destruktīvi spēki izmanto tiešsaistes platformas, lai panāktu lielāku polarizēšanos, kas savukārt tiek izmantota politiskiem mērķiem; tā kā pret sievietēm, tumšas ādas krāsas cilvēkiem, personām, kuras pieder vai tiek uzskatītas par piederīgām pie etniskām vai lingvistiskām minoritātēm, un LGBTIK bieži vien tiek tiešsaistē mērķtiecīgi vērsti diskriminējoši naidīgi izteikumi, iebiedēšana, draudi un vainas novelšana;

G. tā kā šo tendenci ir veicinājušas tiešsaistes platformas, kuru uzņēmējdarbības modelis balstās uz lietotāju datu vākšanu un analīzi, lai radītu vairāk datplūsmas un "klikšķu" un, savukārt, ģenerētu vairāk profilēšanas datu un tādējādi gūtu lielāku peļņu; tā kā tā rezultātā tiek daudzināts sensacionāls saturs; tā kā naidīgi izteikumi un dezinformācija kaitē sabiedrības interesēm, graujot cieņpilnu un godīgu publisko diskursu, un apdraud sabiedrisko drošību, jo tie var pamudināt uz vardarbību reālajā pasaulē; tā kā šāda satura apkarošana ir būtiska, lai nodrošinātu pamattiesību ievērošanu un aizsargātu tiesiskumu un demokrātiju ES;

H. tā kā sociālie plašsaziņas līdzekļi un citas satura izplatīšanas platformas izmanto profilēšanas metodes, lai mērķorientētu un izplatītu savu saturu, kā arī sludinājumus; tā kā no personu atstātajām digitālajām pēdām savāktos datus var iegūt tādā veidā, kas ļauj izdarīt ļoti precīzus secinājumus par ļoti personisku informāciju, jo īpaši, ja šādi dati ir apvienoti ar citām datu kopām; tā kā "*Cambridge Analytica*" un "*Facebook*" skandāli parādīja, ar kādiem riskiem ir saistītas nepārredzamas tiešsaistes platformu datu apstrādes darbības, atklājot, ka daži vēlētāji ir tikuši pakļauti mērķtiecīgi personalizētai politiskajai reklāmai un dažkārt pat — mērķtiecīgai dezinformācijai;

I. tā kā automatizētie algoritmi, kas lemj par to, kā apstrādāt, noteikt prioritātes, izplatīt un dzēst trešo personu saturu tiešsaistes platformās, tostarp politisko un vēlēšanu kampaņu laikā, bieži vien reproducē sabiedrībā pastāvošos diskriminējošos modeļus, tādējādi radot augstu diskriminācijas risku jau skartajām personām; tā kā plaši izplatītā algoritmu izmantošana satura dzēšanai vai bloķēšanai arī rada bažas par tiesiskumu un rosina jautājumus attiecībā uz likumību, leģitimitāti un proporcionalitāti;

J. tā kā nelielam skaitam pakalpojumu sniedzēju, kas lielākoties nav Eiropas pakalpojumu sniedzēji, ir būtiska ietekme tirgū un tie ietekmē indivīdu, sabiedrības un demokrātijas tiesības un brīvības, kontrolējot, kā tiek pasniegta informācija,

pakalpojumi un produkti, tādējādi būtiski ietekmējot dalībvalstu darbību un to iedzīvotājus; tā kā šo platformu lēmumiem var būt tālejoša ietekme uz vārda un informācijas brīvību, kā arī uz plašsaziņas līdzekļu brīvību un plurālismu;;

K. tā kā Eiropas Savienībā politiskā pieeja cīņa pret nelikumīgu saturu tiešsaistē līdz šim galvenokārt ir bijusi vērsta uz brīvprātīgu sadarbību un izņemšanu pēc tiesas rīkojuma, bet arvien vairāk dalībvalstu pieņem tālākus valsts tiesību aktus, nelikumīga satura problēmai pievēršoties nesaskaņotā veidā; tā kā ES līmenī nesenajos nozaru tiesību aktos tika iekļauti noteikumi, kas pievēršas jautājumam par dažiem nelikumīga satura veidiem;

L. tā kā platformu tīri pašregulējoša pieeja nenodrošina pienācīgu pārredzamību, pārskatatbildību un pārraudzību; tā kā šāda pieeja nesniedz valsts iestādēm, pilsoniskajai sabiedrībai un lietotājiem pienācīgu informāciju par to, kā platformas risina jautājumus saistībā ar nelikumīgu saturu un tādām darbībām un tādu saturu, kas pārkāpj to noteikumus, kā arī par to, kā tās kopumā pārrauga saturu;

M. tā kā šāda pieeja varētu negarantēt pamattiesību ievērošanu un rada situāciju, ka tiesu iestāžu pienākumi tiek daļēji nodoti privātpersonām, kas rada risku, ka tiktu aizskartas tiesības uz vārda brīvību;

N. tā kā Eiropas Savienībā regulatīvā pārraudzība un uzraudzība notiek konkrētās nozarēs; tā kā būtu lietderīga tālāka un visaptverošāka koordinācija starp dažādajām pārraudzības struktūrām visā ES;

O. tā kā tas, ka trūkst uzticamu un salīdzināmu publisko datu par nelikumīga un kaitīga satura izplatību tiešsaistē, par paziņojumiem un tā dzēšanu pēc tiesas rīkojuma vai pašregulējošā kārtā, kā arī par kompetento iestāžu veiktajiem turpmākajiem pasākumiem, rada pārredzamības un pārskatatbildības trūkumu — gan privātajā, gan publiskajā sektorā; tā kā trūkst informācijas par platformu un tīmekļa vietņu izmantotajiem algoritmiem un to, kādā veidā platformas pievēršas problēmai saistībā ar satura kļūdainu dzēšanu;

P. tā kā bērnu seksuāla izmantošana tiešsaistē ir viens no nelikumīga satura veidiem, ko veicina tehnoloģiju attīstība; tā kā lielais bērnu seksuālas izmantošanas materiālu *CSAM* apjoms, kas tiek izplatīts tiešsaistē, rada nopietnas problēmas attiecībā uz atklāšanu, izmeklēšanu un, galvenokārt, cietušo identificēšanu; tā kā Eiropola dati rāda, ka pēdējā gada laikā ir par 106 % palielinājies ziņojumu skaits, kas iesniegti ASV nacionālajam pazudušo un ekspluatēto bērnu centram *NCMEC* par *CSAM* apmaiņu tiešsaistē;

Q. tā kā saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas (EST) judikatūru satura izņemšanai būtu jānotiek pēc dalībvalsts tiesas rīkojuma; tā kā mitināšanas pakalpojumu sniedzēji var izmantot automatizētus meklēšanas rīkus un tehnoloģijas tāda satura atklāšanai un izņemšanai, kas ir līdzvērtīgs saturam, kurš iepriekš pasludināts par nelikumīgu, bet, kā paredzēts Direktīvas 2000/31/EK 15. panta 1. punktā, tiem nevajadzētu uzlikt vispārējas saistības pārraudzīt informāciju, ko tie uzglabā, ne arī uzlikt pienākumu aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību;

R. tā kā uzticama elektroniskā identifikācija ir pamats, lai nodrošinātu drošu piekļuvi digitālajiem pakalpojumiem un veiktu elektroniskos darījumus drošā veidā; tā kā pašlaik tikai 15 dalībvalstis ir iesniegušas Komisijai paziņojumu par savu elektroniskās identifikācijas shēmu tās pārrobežu atzīšanai saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 910/2014 ([7]) (*eIDAS* regula);

S. tā kā internets un interneta platformas joprojām ir svarīga vieta teroristu grupu darbībām un tos izmanto kā līdzekli propagandai, vervēšanai un to darbības popularizēšanai,

([7]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 910/2014 (2014. gada 23. jūlijs) par elektronisko identifikāciju un uzticamības pakalpojumiem elektronisko darījumu veikšanai iekšējā tirgū un ar ko atceļ Direktīvu 1999/93/EK (OV L 257, 28.8.2014., 73. lpp.).

Otrdiena, 2020. gada 20. oktobris

1. tic skaidriem sabiedrības un ekonomiskiem ieguvumiem, ko funkcionējošs digitālais vienotais tirgus sniedz ES un tās dalībvalstīm; atzinīgi vērtē šos ieguvumus, jo īpaši labāku piekļuvi informācijai un vārda brīvības stiprināšanu; uzsver svarīgo pienākumu nodrošināt taisnīgu digitālo ekosistēmu, kurā tiek ievērotas Līgumos un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā noteiktās pamattiesības, jo īpaši vārda un informācijas brīvība, nediskriminācija, plašsaziņas līdzekļu brīvība un plurālisms, privātums un datu aizsardzība, un nodrošināta lietotāju drošība tiešsaistē; uzsver, ka likumdošanas un cita veida regulatīvajiem pasākumiem digitālajā vienotajā tirgū, kuru mērķis ir nodrošināt šā pienākuma izpildi, vajadzētu stingri aprobežoties tikai ar to, kas nepieciešam; atgādina, ka satura izņemšanas mehānismi, kas tiek izmantoti bez pienācīga procesa garantijām, ir pretrunā Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 10. pantam;

2. mudina Komisiju pieņemt pielāgotu regulatīvo pieeju, lai novērstu joprojām pastāvošās atšķirības starp tiešsaistes un bezsaistes pasauli un risinātu problēmas, kas saistītas ar dalībnieku un tiešsaistē piedāvāto pakalpojumu daudzveidība; šajā sakarībā uzskata, ka ir būtiski piemērot atšķirīgas regulatīvās pieejas nelikumīgam un likumīgam saturam; uzsver, ka nelikumīga satura un kibernoziegumu apkarošana būtu jāveic ar tādu pašu stingrību un pamatojoties uz tādiem pašiem tiesību principiem kā pret nelikumīgu saturu un noziedzīgu rīcību bezsaistē un ar tādām pašām garantijām iedzīvotājiem; atgādina, ka Direktīva par elektronisko tirdzniecību ir iekšējā tirgus tiešsaistes pakalpojumu tiesiskais regulējums, kas nosaka satura pārvaldību;

3. uzskata, ka ir nepieciešams ātri un konsekventi izņemt nelikumīgu saturu, lai vērstos pret noziedzīgiem nodarījumiem un pamattiesību pārkāpumiem; uzskata, ka brīvprātīgi rīcības kodeksi šo jautājumu risina tikai daļēji;

4. aicina digitālo pakalpojumu sniedzējus, izņemot saturu no tiešsaistes, to darīt rūpīgi, samērīgi un nediskriminējoši un visos apstākļos pienācīgi ievērojot lietotāju pamattiesības, un ņemt vērā vārda un informācijas brīvības fundamentālo nozīmi atvērtā un demokrātiskā sabiedrībā, lai izvairītos no tāda satura izņemšanas, kas nav nelikumīgs; prasa, lai digitālo pakalpojumu sniedzēji, kuri pēc savas iniciatīvas vēlas ierobežot noteiktu likumīgu savu lietotāju saturu, nevis izņemt šo saturu no tiešsaistes, bet gan izpētītu iespēju šo saturu marķēt, tādējādi ļaujot, lai lietotāji paši var izvēlēties piekļuvi minētajam saturam uz savu atbildību;

5. uzskata, ka jebkādiem juridiski pilnvarotiem satura izņemšanas pasākumiem, ko paredz digitālo pakalpojumu tiesību aktā, būtu jāattiecas tikai uz nelikumīgu saturu, kas definēts ES un valstu tiesību aktos, un ka tiesību aktos nevajadzētu iekļaut nekādus nedefinētus jēdzienus un terminus, jo tas radītu juridisku nenoteiktību tiešsaistes platformām un apdraudētu pamattiesības un vārda brīvību;

6. tomēr atzīst, ka pašreizējā digitālā ekosistēma arī veicina problemātisku rīcību, piemēram, mērķtiecīgu personalizēšanu, balstoties uz īpašībām, kas atklāj fizisku vai psiholoģisku neaizsargātību, naida runas, rasistiska satura un dezinformācijas izplatīšanu, tādas jaunas problēmas kā, piemēram, organizēta ļaunprātīga vairāku platformu izmantošana, kā arī kontu izveidošana vai tiešsaistes satura manipulēšana ar algoritmiem; ar bažām norāda, ka daži uzņēmējdarbības modeļi balstās uz sensacionāla un polarizējoša satura demonstrēšanu lietotājiem, lai sasniegtu lielāku ekrāna laiku un tādējādi arī lielāku peļņu tiešsaistes platformām; uzsver šādu uzņēmējdarbības modeļu negatīvo ietekmi uz indivīdu pamattiesībām un uz sabiedrību kopumā; aicina nodrošināt tiešsaistes platformu monetizācijas politikas pārredzamību;

7. tādēļ uzsver, ka šāda kaitīga satura izplatīšana būtu jāierobežo; pauž stingru pārliecību, ka šajā sakarībā izšķiroša nozīme ir medijpratībai, lietotāju kontrolei pār viņiem piedāvāto saturu un publiskai piekļuvei kvalitatīvam saturam un izglītībai; tādēļ atzinīgi vērtē Komisijas iniciatīvu izveidot Eiropas Digitālo plašsaziņas līdzekļu novērošanas centru, lai atbalstītu neatkarīgus faktu pārbaudes pakalpojumus, palielinātu sabiedrības zināšanas par dezinformāciju tiešsaistē un atbalstītu publiskās iestādes, kas atbild par digitālo plašsaziņas līdzekļu uzraudzību;

8. aicina Komisiju un dalībvalstis atbalstīt neatkarīgus un sabiedriskos plašsaziņas līdzekļus un izglītojošas iniciatīvas par medijpratību un mērķtiecīgas izpratnes veicināšanas kampaņas pilsoniskajā sabiedrībā; norāda, ka īpaša uzmanība būtu jāpievērš kaitīgam saturam saistībā ar nepilngadīgajiem, kas izmanto internetu, jo īpaši attiecībā uz viņu saskari ar iebiedēšanu tiešsaistē, seksuālu uzmākšanos, pornogrāfiju, vardarbību un paškaitējumu;

9. norāda — tā kā personu darbības tiešsaistē sniedz visaptverošu priekšstatu par lietotāju personību un rada iespēju ar viņiem manipulēt, personas datu vispārējai vākšanai un izmantošanai attiecībā uz lietotāja darbībām un mijiedarbību tiešsaistē nesamērīgi aizskar tiesības uz privātumu un personas datu aizsardzību; jo īpaši uzsver iespējamo negatīvo ietekmi, ko rada mērķtiecīgi personalizētas un paradumiem pieskaņotas reklāmas un indivīdu novērtēšanas, jo īpaši attiecībā uz nepilngadīgajiem un neaizsargātām grupām, iejaucoties personu privātajā dzīvē, radot jautājumus par to datu vākšanu un izmantošanu, kurus izmanto, lai personalizētu reklāmu, piedāvātu produktus vai pakalpojumus vai noteiktu cenas; apstiprina, ka lietotāju tiesības netikt pakļautiem visaptverošai izsekošanai, kad tie izmanto digitālos pakalpojumus, ir iekļautas Vispārīgajā datu aizsardzības regulā un tās būtu pienācīgi jāīsteno visā ES; norāda, ka Komisija savā priekšlikumā jaunai regulai par privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību elektronisko sakaru jomā (2017/0003(COD)) ir ierosinājusi noteikt, ka mērķorientētai satura pārraudzīšanai nepieciešams piekrišanas lēmums;

10. uzskata, ka maldinoša vai neskaidra politiskā reklāma ir īpaša tiešsaistes draudu kategorija, jo tā ietekmē galvenos mehānismus, kas nodrošina mūsu demokrātiskās sabiedrības darbību, jo īpaši, ja šādu saturu sponsorē trešās puses, tostarp ārvalstu aktori; uzsver, ka plašā mērogā izvērsta profilēšana mērķtiecīgai personalizēšanai politiskos nolūkos, lai manipulētu ar balsošanas paradumiem, var nopietni apdraudēt demokrātijas pamatus; tādēļ aicina digitālo pakalpojumu sniedzējus veikt nepieciešamos pasākumus, lai identificētu un marķētu tādu saturu, ko augšupielādējuši sociālo mediju boti, un sagaida, ka Komisija sniegs pamatnostādnes par šādu pārliecinošas iedarbības digitālo tehnoloģiju izmantošanu vēlēšanu kampaņās un politiskās reklāmas politikā; šajā sakarībā aicina noteikt stingras pārredzamības prasības apmaksātas politiskās reklāmas izvietošanai;

11. uzskata, ka ir nepieciešams konsekventi un bez liekas kavēšanās izņemt nelikumīgu saturu, lai vērstos pret pārkāpumiem, jo īpaši tiem, kas saistīti ar bērniem un teroristisku saturu, un pamattiesību pārkāpumiem, paredzot nepieciešamos aizsardzības pasākumus, piemēram, procesa pārredzamību, pārsūdzības tiesības un piekļuvi efektīvai tiesiskajai aizsardzībai; uzskata, ka brīvprātīgie rīcības kodeksi un līguma standartnoteikumi netiek pienācīgi piemēroti un ir pierādījies, ka tie tikai daļēji risina šo jautājumu; uzsver, ka galīgā atbildība par likuma izpildi, lemšanu par tiešsaistes darbību likumību un pienākuma uzlikšanu mitināšanas pakalpojuma sniedzējiem pēc iespējas drīzāk izņemt nelikumīgu saturu vai atspējot piekļuvi tam gulstas uz neatkarīgām kompetentajām iestādēm;

12. atzīst — lai gan dažu veidu saturu nelikumīgo dabu var viegli konstatēt, lēmums ir sarežģītāks attiecībā uz citiem satura veidiem, jo ir nepieciešama kontekstualizācija; brīdina, ka pašreizējie automatizētie instrumenti nespēj veikt kritisku analīzi un pienācīgi izprast konteksta nozīmi attiecībā uz konkrētu saturu, kas varētu novest pie nevajadzīgas izņemšanas un kaitēt vārda brīvībai un piekļuvei daudzveidīgai informācijai, tostarp par politiskajiem uzskatiem, tādējādi izraisot cenzūru; uzsver, ka automatizēto ziņojumu pārskatīšana, ko veic pakalpojumu sniedzēji vai to līgumslēdzēji, pilnībā neatrisina šo problēmu, jo īpaši, ja tā tiek uzticēta privātiem darbiniekiem, kuriem nav pietiekamas neatkarības, kvalifikācijas un pārskatatbildības;

13. ar bažām norāda, ka nelikumīgu saturu tiešsaistē var viegli un ātri pavairot un tāpēc ļoti īsā laikā tā negatīvā ietekme palielinās; tomēr uzskata, ka digitālo pakalpojumu tiesību aktam nevajadzētu saturēt jebkādu pienākumu mitināšanas pakalpojuma sniedzējiem vai citiem tehniskajiem starpniekiem izmantot satura moderācijā automatizētus rīkus;

14. atgādina, ka nelikumīgs tiešsaistes saturs būtu ne tikai jāizņem tiešsaistes platformām, bet tas arī būtu tālāk jāpārbauda tiesībaizsardzības iestādēm un tiesu iestādēm, ja tie ir noziedzīgi nodarījumi; aicina Komisiju apsvērt iespēju uzlikt par pienākumu tiešsaistes platformām ziņot kompetentajai iestādei par smagiem noziedzīgiem nodarījumiem, ja tās ir saņēmušas ziņu par šādiem noziedzīgiem nodarījumiem; šajā sakarībā uzskata, ka dažās dalībvalstīs galvenais trūkums ir nevis tas, ka tajās tikai ir neizskatītas lietas, bet gan tas, ka tajās ir arī neierosinātas lietas; aicina likvidēt šķēršļus sūdzību iesniegšanai kompetentajās iestādēs; pauž pārliecību, ka, ņemot vērā interneta bezrobežu raksturu un ātru nelikumīga satura izplatīšanos tiešsaistē, būtu jāuzlabo sadarbība starp pakalpojumu sniedzējiem un valstu kompetentajām iestādēm, kā arī pārrobežu sadarbība valstu kompetento iestāžu starpā, un būtu jābalstās uz nepieciešamības un proporcionalitātes principiem; šajā sakarībā uzsver nepieciešamību ievērot ES tiesisko kārtību un iedibinātos pārrobežu sadarbības un

savstarpējas uzticēšanās principus; aicina dalībvalstis nodrošināt to tiesībaizsardzības un tiesu iestādes ar nepieciešamajām speciālajām zināšanām, resursiem un instrumentiem, lai tās varētu efektīvi un rezultatīvi risināt aizvien vairāk lietu, kas saistītas ar nelikumīgu saturu tiešsaistē, un izšķirt strīdus par satura izņemšanu bezsaistē, un uzlabot tiesu iestāžu pieejamību digitālo pakalpojumu jomā;

15. uzsver, ka konkrēts saturs var tikt uzskatīts par nelikumīgu vienā dalībvalstī, bet uz to attiecas tiesības uz vārda brīvību citā dalībvalstī; šajā sakarībā uzsver — lai aizsargātu vārda brīvību, izvairītos no tiesību normu kolīzijas, novērstu nepamatotu un neefektīvu ģeobloķēšanu un censtos saskaņot digitālo vienoto tirgu, mitināšanas pakalpojumu sniedzējiem nevajadzētu būt pienākumam izņemt vai atspējot piekļuvi informācijai, kas ir likumīga dalībvalstī, kurā tie ir reģistrēti vai kurā dzīvo vai ir reģistrēts to juridiskais pārstāvis; atgādina, ka valstu iestādes var izpildīt tikai to teritorijā reģistrētiem pakalpojumu sniedzējiem adresētus neatkarīgu kompetento iestāžu rīkojumus par izņemšanu; uzskata, ka ir jāstiprina dalībvalstu sadarbības mehānismi — ar Komisijas un attiecīgo Savienības aģentūru atbalstu; aicina veidot strukturētu dialogu starp dalībvalstīm, lai noteiktu konkrētu satura veidu risku un noteiktu iespējamās atšķirības dalībvalstu starpā šādu risku novērtēšanā;

16. uzsver, ka nelikumīgs saturs būtu jāizņem no tā mitināšanas vietas un ka nevajadzētu izvirzīt prasību vienkārša savienojuma starpniekiem, lai tie bloķē piekļuvi saturam;

17. stingri uzskata, ka pašreizējais ES tiesiskais regulējums, kas reglamentē digitālos pakalpojumus, būtu jāatjaunina, lai risinātu problēmas, ko rada sadrumstalotība starp dalībvalstīm un jaunas tehnoloģijas, piemēram, plaši izplatīta profilēšana un algoritmiska lēmumu pieņemšana, kas aptver visas dzīves jomas, kā arī nodrošinātu juridisko skaidrību un pamattiesību, jo īpaši vārda brīvības un tiesību uz privātumu, ievērošanu, — nākotnes vajadzībām atbilstošā veidā, ņemot vērā tehnoloģiju straujo attīstību;

18. atzinīgi vērtē Komisijas apņemšanos ieviest saskaņotu pieeju attiecībā uz digitālo pakalpojumu sniedzēju, tostarp tiešsaistes starpnieku, pienākumiem, lai izvairītos no iekšējā tirgus sadrumstalotības un neviendabīgas regulējuma izpildes panākšanas; aicina Komisiju nākt klajā ar pašiem efektīvākajiem un iedarbīgākajiem risinājumiem, kas der visam iekšējam tirgum kopumā, tajā pašā izvairoties no jauna nevajadzīga administratīvā sloga radīšanas un saglabājot digitālo vienoto tirgu atvērtu, taisnīgu, drošu un konkurenciālu visiem tā dalībniekiem; uzsver, ka digitālo pakalpojumu sniedzēju atbildības režīmam ir jābūt samērīgam, tas nedrīkst nelabvēlīgi ietekmēt mazos un vidējos pakalpojumu sniedzējus un nedrīkst nepamatoti ierobežot inovāciju un piekļuvi informācijai;

19. uzskata, ka reformai būtu jābalstās uz stabilu pamatu un pilnīgu atbilstību spēkā esošajiem ES tiesību aktiem, jo īpaši Vispārīgajai datu aizsardzības regulai un Direktīvai par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju, kas pašlaik tiek pārskatīta, un jārespektē citu nozarei specifisko instrumentu, piemēram, Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvas, pārākums; uzsver, ka e-komercijas noteikumu modernizācija var ietekmēt pamattiesības; tādēļ mudina Komisiju būt ārkārtīgi piesardzīgai tās pieejā un tās pārskatīšanā iekļaut arī starptautiskos cilvēktiesību standartus;

20. uzsver, ka praksē individuālie lietotāji ļoti ierobežotā mērā spēj izprast un orientēties datu ekosistēmās visā to sarežģītībā, kā arī konstatēt, vai viņu saņemtā informācija un pakalpojumi, ko viņi izmanto, tiek viņiem darīti pieejami ar tādiem pašiem nosacījumiem kā citiem lietotājiem; tādēļ aicina Komisiju digitālo pakalpojumu tiesību akta centrā izvirzīt pārredzamību un nediskrimināciju;

21. uzsver, ka digitālo pakalpojumu tiesību akta mērķim jābūt augsta līmeņa pārredzamības nodrošināšanai attiecībā uz tiešsaistes pakalpojumu darbību un to, lai digitālā vide būtu brīva no diskriminācijas; uzsver, ka papildus spēkā esošajam stingrajam tiesiskajam regulējumam, kas aizsargā privātumu un personas datus, nepieciešams noteikt tiešsaistes platformām pienākumu nodrošināt, ka algoritmi tiek izmantoti likumīgi; tādēļ aicina Komisiju izstrādāt uz e-komercijas direktīvu balstītu tiesisko režīmu, kurā būtu skaidri noteikta pakalpojumu sniedzēju atbildība novērst riskus, ar kuriem saskaras to lietotāji, un aizsargāt viņu tiesības, un paredzēt algoritmu pārredzamības un izskaidrojamības pienākumu, sankcijas, lai panāktu šā pienākuma izpildi, iespēju cilvēkam iejaukties, kā arī citus atbilstības pasākumus, piemēram, ikgadējas neatkarīgas revīzijas un īpašus stresa testus, lai palīdzētu nodrošināt atbilstību;

22. uzsver, ka dažiem digitālo pakalpojumu sniedzējiem ir jāspēj lietotājus identificēt nepārprotami un bezsaistes pakalpojumiem līdzvērtīgā veidā; norāda, ka, personai reģistrējoties pakalpojumam, tiešsaistes platformas nevajadzīgi vāc personas datus, piemēram, mobilā tālruņu numuru, kas bieži vien tiek darīts tāpēc, ka tiek izmantotas vienotas pierakstīšanās iespējas; uzsver, ka Vispārīgajā datu aizsardzības regulā ir skaidri aprakstīts datu minimizēšanas princips, tādējādi nosakot, ka savāktie dati ir ierobežoti līdz tikai tam, kas noteikti nepieciešams šim nolūkam; ierosina, lai tiešsaistes platformām, kuras atbalsta vienotās pierakstīšanās pakalpojumu un kurām tirgū ir dominējošs īpatsvars, prasītu atbalstīt arī vismaz vienu atklātu identitātes sistēmu, kas balstīta uz nepatentētu, decentralizētu un sadarbspējīgu shēmu;

23. uzsver, ka gadījumos, kad ir nepieciešama noteikta veida oficiāla identifikācija bezsaistē, ir jāizveido līdzvērtīga droša tiešsaistes elektroniskās identifikācijas sistēma; uzskata, ka tiešsaistes identifikāciju var uzlabot, ieviešot *eIDAS* regulā paredzēto elektroniskās identifikācijas pārrobežu sadarbspēju visā Eiropas Savienībā; aicina Komisiju izpētīt iespēju kā alternatīvu privātām vienotas pierakstīšanās sistēmām izveidot vienotu Eiropas pierakstīšanās sistēmu un ieviest pienākumu digitālajiem pakalpojumiem vienmēr piedāvāt arī manuālu pierakstīšanās iespēju — pēc noklusējuma; uzsver, ka šis pakalpojums būtu jāattīsta tā, lai pierakstīšanās pakalpojuma nodrošinātājs tehniski nevarētu vākt identificējamus pierakstīšanās datus un savākto datu būtu pēc iespējas mazāk; tādēļ iesaka Komisijai arī izpētīt iespēju izveidot verifikācijas sistēmu digitālo pakalpojumu lietotājiem, lai nodrošinātu personas datu aizsardzību un vecuma verifikāciju, jo īpaši attiecībā uz nepilngadīgajiem, kuru nevajadzētu izmantot komerciāliem mērķiem vai lietotāju izsekošanai dažādās vietnēs; uzsver, ka šīs pierakstīšanās un verifikācijas sistēmas būtu jāpiemēro tikai digitālajiem pakalpojumiem, kuriem nepieciešama personas identifikācija, autentifikācija vai vecuma verifikācija; atgādina, ka dalībvalstīm un Savienības iestādēm ir jāgarantē, ka elektroniskā identifikācija ir droša, pārredzama, apstrādā tikai tos datus, kas vajadzīgi lietotāja identifikācijai, un to izmanto tikai likumīgiem mērķiem un neizmanto komerciāli, un to neizmanto, lai ierobežotu vispārēju piekļuvi internetam vai lai izsekotu lietotājus dažādās vietnēs;

24. uzskata, ka ir nepieciešams pilnībā saskaņot un precizēt noteikumus par atbildību ES līmenī, lai garantētu, ka visā ES tiek ievērotas lietotāju pamattiesības un brīvības; uzskata, ka šādos noteikumos būtu jāsaglabā atbrīvojums no atbildības attiecībā uz starpniekiem, kuriem faktiski nav zināms par nelikumīgo darbību vai informāciju to platformās; pauž bažas par to, ka nesenie valstu tiesību akti naida runas un dezinformācijas apkarošanai izraisa noteikumu sadrumstalotības palielināšanos un pamattiesību aizsardzības līmeņa pazemināšanos Eiropas Savienībā;

25. šajā sakarībā aicina iesniegt tiesību aktu priekšlikumus, kas saglabātu digitālā vienotā tirgus atvērtību un konkurētspēju, paredzot saskaņotas prasības digitālo pakalpojumu sniedzējiem piemērot efektīvas, saskaņotas, pārredzamas un taisnīgas procedūras un procesuālās garantijas, lai vērstos pret nelikumīgu saturu saskaņā ar valstu un Eiropas tiesību aktiem, tostarp ar saskaņotu paziņošanas un rīcības procedūru;

26. šajā sakarībā uzskata, ka ir būtiski paredzēt tiešsaistes platformām skaidrus noteikumus, prasības un garantijas attiecībā uz atbildību par trešo personu saturu; ierosina ieviest kopēju tiesisko regulējumu, lai efektīvi identificētu un izņemtu nelikumīgu saturu;

27. uzsver, ka noteikumi par paziņošanas un rīcības mehānismiem būtu jāpapildina ar prasībām platformām veikt īpašus pasākumus, kas ir samērīgi ar to sasniedzamības, kā arī tehniskajām un darbības spējām, lai efektīvi novērstu nelikumīga satura parādīšanos to pakalpojumos; tādēļ atzīst, ka, ja tas ir tehnoloģiski iespējams, balstoties uz pietiekami pamatotiem neatkarīgu kompetentu publiskā sektora iestāžu rīkojumiem un pilnībā ņemot vērā satura īpašo kontekstu, no digitālo pakalpojumu sniedzējiem var pieprasīt veikt periodisku meklēšanu attiecībā uz atsevišķiem satura elementiem, kurus tiesa jau ir atzinusi par nelikumīgiem, ar nosacījumu, ka, veicot uzraudzību un meklējot informāciju, uz ko attiecas šāds tiesas norādījums, tiek sniegta informācija, kuras saturs būtībā paliek nemainīgs salīdzinājumā ar saturu, kas ir pamatā nelikumības konstatācijai un kurā ir ietverti elementi, kas precizēti tiesas norādījumos un kuri saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas 2019. gada 3. oktobra spriedumu lietā Nr. C–18/18 ([8]) ir identiski vai līdzvērtīgi tādā mērā, kas neprasa mitināšanas pakalpojumu sniedzējiem veikt neatkarīgu šāda satura novērtējumu;

([8]) Tiesas 2019. gada 3. oktobra spriedums lietā *Eva Glawischnig–Piesczek/Facebook Ireland Limited,* C-18/18, EU:C:2019:821.

Otrdiena, 2020. gada 20. oktobris

28. norāda, ka konkrēto pasākumu izvēle būtu jāatstāj platformu ziņā; atbalsta līdzsvarotu pieeju, kas balstās uz dialogu ar ieinteresētajām personām un platformu radīto risku novērtējumu, kā arī skaidru atbildības ķēdi, lai neradītu nevajadzīgu regulatīvo slogu platformām un nevajadzīgi un nesamērīgi neierobežotu pamattiesības, jo īpaši vārda brīvību, piekļuvi informācijai, tostarp attiecībā uz politiskajām idejām, un tiesības uz privātumu; uzsver, ka atsevišķus pienākumus var sīkāk precizēt nozaru tiesību aktos; uzsver, ka šajā nolūkā ieviestie pasākumi nevar būt — ne *de jure*, ne *de facto* — vispārējas uzraudzības prasība;

29. uzsver, ka papildus atbildes paziņojumam ir vajadzīgi piemēroti aizsardzības pasākumi un pienācīga procesa pienākumi, tostarp prasība par cilvēka veiktu uzraudzību un pārbaudi, lai satura īpašnieki un augšupielādētāji varētu pienācīgi un savlaicīgi aizstāvēt savas tiesības un lai nodrošinātu, ka lēmumi par izņemšanu vai bloķēšanu ir likumīgi, precīzi, pamatoti un ar tiem tiek aizsargāti lietotāji un ir ievērotas pamattiesības; uzsver, ka būtu jāpiemēro soda sankcijas personām, kas sistemātiski un atkārtoti iesniedz nepatiesus vai ļaunprātīgus paziņojumus; atgādina, ka līdztekus atbildes paziņojuma procedūrām un ārpustiesas strīdu izšķiršanai, ko veic platformas saskaņā ar iekšējo sūdzību sistēmu, būtu jāsaglabā iespēja izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus, lai īstenotu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību;

30. atbalsta pašreizējās sistēmas saglabāšanu par ierobežotu atbildību par saturu un izcelsmes valsts principu, bet uzskata, ka ir būtiski uzlabot koordināciju attiecībā uz izņemšanas pieprasījumiem starp valstu kompetentajām iestādēm; uzsver, ka nelikumīgs saturs būtu jāizņem tā mitināšanas vietā; uzsver, ka uz šādiem pieprasījumiem būtu jāattiecina tiesiskās garantijas, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu un nodrošinātu pamattiesību pilnīgu ievērošanu; uzsver, ka izņemšanas pieprasījumiem no kompetentajām iestādēm vajadzētu būt konkrētiem un tajos būtu skaidri jānorāda izņemšanas juridiskais pamats; uzsver, ka pret tiem pakalpojumu sniedzējiem, kuri neievēro likumīgus rīkojumus, būtu jāpiemēro efektīvs pārraudzības un izpildes mehānisms, tostarp samērīgas soda sankcijas, ņemot vērā to tehniskās un darbības spējas;

31. atgādina, ka digitālo pakalpojumu sniedzējiem nedrīkst būt noteikta juridiska prasība saglabāt savu lietotāju vai abonentu personas datus tiesībaizsardzības nolūkos, ja vien mērķtiecīgu saglabāšanu nav noteikusi neatkarīga kompetentā iestāde, pilnībā ievērojot Savienības tiesību aktus un EST judikatūru; turklāt atgādina, ka šādai datu saglabāšanai attiecībā uz saglabājamo datu kategorijām, iepriekš identificētiem saziņas līdzekļiem, attiecīgajām personām, kā arī noteikto saglabāšanas ilgumu vajadzētu aptvert tikai absolūti nepieciešamo;

32. uzskata, ka pamattiesību aizsardzības nolūkā ar digitālo pakalpojumu tiesību aktu būtu jāievieš noteikumi, kuru mērķis ir nodrošināt, ka digitālo pakalpojumu sniedzēju pakalpojumu noteikumi ir skaidri, pārredzami, taisnīgi un darīti lietotājiem viegli un vienkārši pieejami; pauž nožēlu par to, ka dažu satura platformu pakalpojumu noteikumi liek tiesībaizsardzības amatpersonām atsevišķu sūdzību izmeklēšanai izmantot personīgos kontus, kas apdraud gan šo izmeklēšanu, gan personas drošību, un aicina efektīvāk koordinēt dalībvalstu sadarbību attiecībā uz sekošanu tiesībaizsardzības pasākumiem saistībā ar saturu, kas atzīmēts kā nelikumīgs; atgādina, ka neatkarīgu kompetento iestāžu rīkojumiem par izņemšanu vienmēr jābūt balstītiem uz tiesību aktiem, nevis uz pakalpojumu sniedzēju pakalpojumu noteikumiem;

33. aicina Komisiju nodrošināt, lai lietotājiem tiešsaistē būtu pieejams daudzveidīgs un kvalitatīvs saturs, tādējādi nodrošinot, ka iedzīvotāji ir pienācīgi informēti; sagaida, ka ar digitālo pakalpojumu tiesību aktu tiks nodrošināts, ka kvalitatīvs plašsaziņas līdzekļu saturs ir viegli pieejams un viegli atrodams trešo personu platformās un ka satura izņemšana notiek saskaņā ar cilvēktiesību standartiem un attiecas tikai uz tādu saturu, kas ir acīmredzami nelikumīgs vai ko neatkarīga kompetentā iestāde ir atzinusi par nelikumīgu; uzsver, ka uz likumīgu saturu nevajadzētu attiecināt nekādus juridiskus izņemšanas vai bloķēšanas pienākumus;

34. atbalsta labāku dialogu starp dalībvalstīm, kompetentajām iestādēm un attiecīgajām ieinteresētajām personām ar mērķi izstrādāt, izvērtēt un uzlabot ieteikuma tiesību pieejas, piemēram, ES prakses kodeksu dezinformācijas jomā, lai turpinātu pievērsties jautājumam par likumīga satura kategorijām, tostarp dezinformāciju; sagaida, ka Komisija nāks klajā ar pamatnostādnēm, tostarp pastiprinātiem pārredzamības noteikumiem par satura moderāciju un reklāmas politiku īpašā instrumentā, kas pievienots digitālo pakalpojumu tiesību aktam, lai nodrošinātu, ka likumīga satura izņemšana un

bloķēšana, pamatojoties uz noteikumiem un nosacījumiem, ir ierobežota līdz absolūtam minimumam; turklāt aicina Komisiju izveidot sistēmu, kas aizliedz platformām īstenot otrā līmeņa kontroli pār saturu, par kuru ir atbildīgs mediju pakalpojumu sniedzējs un uz kuru attiecas īpaši standarti un uzraudzība;

35. turklāt uzsver, ka būtu jādod lietotājiem lielāka izvēle un kontrole attiecībā uz saturu, ko tie aplūko, tostarp vairāk izvēles iespēju par to, kādā secībā viņiem tiek sarindots saturs, un iespēja atteikties no jebkādas satura pārraudzīšanas; pauž stingru pārliecību, ka ieteikumu sistēmu dizainam un raksturlielumiem vajadzētu būt lietotājdraudzīgiem un pilnībā pārredzamiem;

36. uzskata, ka pārskatatbildībai gan privātajā, gan publiskajā sektorā un uz pierādījumiem balstītas politikas veidošanai ir vajadzīgi uzticami dati par nelikumīgas darbības sastopamību un apkarošanu un nelikumīga satura izņemšanu tiešsaistē, kā arī uzticami dati par tiešsaistes platformu satura pārraudzīšanas algoritmiem;

37. šajā sakarībā aicina noteikt platformām ikgadējas, visaptverošas un konsekventas publiskas ziņošanas pienākumu, kas būtu samērīgs ar to sasniedzamības un darbības spēju apmēru, konkrētāk, attiecībā uz to satura moderācijas procedūrām, tostarp informāciju par pieņemtajiem pasākumiem pret nelikumīgām darbībām tiešsaistē un standartizētiem datiem par izņemtā satura apjomu un to pamatā esošajiem juridiskajiem iemesliem un pamatojumu, saņemto izņemšanas pieprasījumu veidu un pamatojumu, to pieprasījumu skaitu, kuru izpilde tika atteikta, un tā iemesliem; uzsver, ka šādi ziņojumi par konkrētā gadā veiktajiem pasākumiem būtu jāiesniedz līdz nākamā gada pirmā ceturkšņa beigām;

38. turklāt aicina noteikt valsts iestādēm ikgadējas publiskas ziņošanas pienākumu, tostarp sniedzot standartizētus datus par izņemšanas pieprasījumu skaitu un to juridisko pamatu, par to izņemšanas pieprasījumu skaitu, uz kuriem attiecās administratīvi vai tiesiskās aizsardzības līdzekļi, par šo tiesvedību iznākumu, norādot rezultātus, kuros norādīts, ka saturs vai darbības tikuši nepareizi identificēti kā nelikumīgi, un par to lēmumu kopējo skaitu, ar kuriem noteiktas soda sankcijas, tostarp aprakstu par piemērotā soda veidu;

39. pauž bažas par sadrumstalotību un — kā liecina dokumenti — finanšu resursu un cilvēkresursu trūkumu uzraudzības un pārraudzības struktūrām; aicina pastiprināt dalībvalstu savstarpējo sadarbību attiecībā uz digitālo pakalpojumu regulatīvo uzraudzību;

40. uzskata — lai nodrošinātu digitālo pakalpojumu tiesību akta pienācīgu izpildi, šajā tiesību aktā noteikto procedūru, procesuālo garantiju un pārredzamības pienākumu ievērošanas uzraudzība būtu jāsaskaņo digitālajā vienotajā tirgū; šajā sakarībā atbalsta stingras un nelokāmas izpildes panākšanu, ko veic neatkarīga ES pārraudzības struktūra, kuras kompetencē ir naudas sodu uzlikšana, pamatojoties uz novērtējumu par skaidri definētu faktoru kopumu — piemēram, proporcionalitāte, tehniskie un organizatoriskie pasākumi, kā arī nolaidība; uzskata, ka tam būtu jāietver iespēja naudas sodu noteikt, pamatojoties uz uzņēmuma kopējā gada apgrozījuma procentuālo daļu;

41. uzsver, ka digitālo pakalpojumu sniedzēju iekšpolitikas un algoritmu revīzija būtu jāveic, pienācīgi ņemot vērā Savienības tiesību aktus, jo īpaši pakalpojumu lietotāju pamattiesības, ņemot vērā nediskriminācijas un vārda un informācijas brīvības nozīmi atvērtā un demokrātiskā sabiedrībā, un nepublicējot komerciāli sensitīvus datus; mudina, lai pēc sūdzības saņemšanas vai pēc uzraudzības iestāžu iniciatīvas tiktu izvērtēts, vai un kā digitālo pakalpojumu sniedzēji daudzina saturu, piemēram, izmantojot ieteikuma programmas un tādas optimizācijas funkcijas kā, piemēram, automātiskā aizpildīšana "*autocomplete*" un popularitātes secība "*trending*";

42. uzskata, ka platformu un valstu kompetento iestāžu sagatavotie pārredzamības ziņojumi būtu jādara publiski pieejami un jāanalizē attiecībā uz strukturālām tendencēm izņemšanā, atklāšanā un bloķēšanā ES līmenī;

43. uzsver, cik svarīgi ir dot iespēju lietotājiem īstenot savas pamattiesības tiešsaistē, tostarp izmantojot viegli pieejamas, objektīvas, pārredzamas, iedarbīgas un bezmaksas sūdzību procedūras, ziņošanas mehānismus attiecībā uz nelikumīgu saturu un noziedzīgu rīcību personām un uzņēmumiem, tiesiskās aizsardzības līdzekļus, izglītojošus pasākumus un izpratnes veidošanu par datu aizsardzības jautājumiem un bērnu drošību tiešsaistē;

44. uzskata, ka agrāk ir pierādījies, ka ir lietderīgi dot iespēju plaukt inovatīviem uzņēmējdarbības modeļiem un stiprināt digitālo vienoto tirgu, likvidējot šķēršļus digitālo pakalpojumu brīvai apritei un liedzot ieviest jaunus, nepamatotus valstu šķēršļus, un ka šīs pieejas turpināšana samazinātu iekšējā tirgus sadrumstalotību; turklāt uzskata, ka digitālo pakalpojumu tiesību akts var pavērt iespējas pilnveidot iedzīvotāju zināšanas un prasmes digitalizācijas jomā, tajā pašā laikā garantējot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, piemēram, gādājot par drošību tiešsaistē;

45. uzsver, ka ir nepieciešami saskaņoti būtiski drošības standarti kibertelpā, lai digitālie pakalpojumi sniegtu iedzīvotājiem visas priekšrocības; tādēļ norāda, ka dalībvalstīm ir steidzami jārīkojas saskaņoti, lai nodrošinātu pamata kiberhigiēnu un novērstu draudus kibertelpā, no kuriem iespējams izvairīties, tostarp izmantojot likumdošanas pasākumus;

46. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai.